のは日日日の \$ \$ \$ \$ \$ \$ \$ \$ \$ \$ \$ קתני הא שאיני חואה שלהבת ולא משתמש לחירה אני"ם שנחי תפים בוד וסיינו אור ממונה בחיקו או בפנה הב' שמשתמש לאורה ואינו רואה פלהבת פנין דקיימנו בקרן צית והנ' תואה שלהבת ואינו ששתמש לאורו למ"ד בדקיימא ברחוק ולמ"ד בדרכיא ימולא י אבל שומד בעבבית חואה ביהבת מתוך העשבית ה"ו כרואה שנהבת ומשתמש

· safes tomorres mains שם אודיר אמר רב אין מחזרין של האור כרחד במחזרין של המאת. כהב הראב"ד ז'ל וכ"ש על הבשמים דחון הנחה דנפשיה: ואור דנקע לרצוחא נקעי דכיון על האיר דמעשה בראשית מברך סד"א ליהדר קמ"ל דלא וה"א במ"ש אבל על אור

בשבת ביום הכיפירים איכא למנמר המהדר לפי שאינה כברכת הבדלה שמצרך לבירא יתברך בהבדיל לע בין זה היום לשאר הימים שכל היום הייע אסורי להשתמש עי ועלשיו אמ מותרין בו : שם דב הוה מברך ארכי ארא דיילא אביי היה מברך אדבי נורו" אדבי רב בר חמום : איכא מ"ד דמהכא שמער דלה יאותו בר חמה רבה ממש אלא כל שיכול להשתמש לאורה ואפילו ברחוק מקום דהני כולה ברחוק מקום הו' ואפ"ה מברכון עליו וליחא דרב דמכרך אדבו דיילא אויל לטעמייהו דאמר לא יאותו ממש ורכא ואביי נמי כותי' ס"ל 'ואק כרבא ק"ל וכעולא וחוקיה נמי דמפרשי ויתית לאור בעי' י ופשטה דמתכי' נמי הכין משמע דקתכי עד שיאותו לאורו וכ"פ באון ז"ל זהכי מתכיי תא דלעיל דהי' מהלך חוץ למדינה וכו' אפשר נמי דהנהו בשיכול להשחמש לאורו מיורי יוכ"כ הרמב"ד ז"ל:

שם ברתו לה בשוכה אבל במיד דברי הכל יחוד למקומו י ודוקא בפה וכסחמא דמתניתין דקתני מי שאכל אבל יין ה"ל לחצור למקומו י וה"ה לאכול

פנבים תחנים ורמונים פכל שחימ טעון אלא ברכה א' לבפוף חין טעון ברכה לאחריו במקומו - אלא בראיהי לרבי׳ אלפפי ז"ל שכתב בפ׳ ע"פ דברים שפעונין ברכה לאחריהם במקימן כגין פת ומיכי דגן שאין טעורין ברכה לאחריהם במקומן כעון יין ושאר מיכי פירות . ובתוש' מראה כסברא הראשורה :

בם בינידן מי פטרינ' ועימן י פי' בשנה שמברכין לפטור עלמן על אכילתן אע"פ שאינה אלא לחיטך דמכל מקום חטך מטה היא ורביט שלמה ז"ל פר בשמה שמברכיו כשמפטירין בבה"כ אי בשעה שקורין בתורה :

דף מד הקרוצה מקום שנעשו בו נסים ליבראל אומר ברוך שעשה נסים לאטחיני במקים הזה ' ודוקה פעם ראשונה חובה מכהן וחילך רשות וכ"כ הראב"ד ז"ל והא דאמרי בנמרה דה"ל רבה לההיה דנפל עלי אריה בעב' ימינה כל אימת דמטי להחם בריך ברוך שעפה לי נס התם נמי לאו בחוב' קאמר ליה אלא דאיהו בעי מיניה אי מצי לבחוכי או לא וא"ל דכל אימת דמעי התם אי בעו לבחוכי הרשות בידו ופ"ד ולאו בחובה . ונסים שנעשו ליסראל הכל חייבין לברך עליהן אבל בנס דידיה מיהו ובריה ובר בריה חייב לברך אבל לכ"ע לא כדאי בנמרא ומסתברא דל"ד בריה ובר בריה ותו לא . אלא כל יולאי ירכי ואין לחם הפסק מפני שכולן כשותפין באותו כם זעל כם רבו מברך כרב חנא דבריך אדרב יהודה רביה - ואף על גב דבעי'היא בירושלמי מהו לברך אניסא דרביה ולא פשעיה איכא למפשעה מהא דרב חנא דאיתא בנמ' לקמן וה"ל בעו בנם הביו ולה הפשיעה התם והפשי בנמרין יוה"ל המרו בירוש' דעל נס דידי' אם הו' איש מסוים כיואב בן לרויה או שנתקדש שם שמי' על ידו כגון חנני' מישהל ושזריה מברכין עליו י ומסתברה דדוקה אוהו מקום שנעשה לו נס על קדוש השם ככבשן האש ובור האריות ואף אלו אמורין בנמרא לקמוְיוֹכ׳ הראב"ד ז"ל דכל ברכות איק אייבי׳ לא שם ולא מלכות לפי שאיטן ברכו׳ קבועות והביא ראיה לכל אלו ההיא דרב חגא דבריך אדרב יהודה בריך רחמנא דיהבך לן ולא יהבך לעפרא : ואף רב יהודה פער עלמו בעניית אמן אחר ברכה זו ועיד ראיה מברכת הזימין שאין בה לא שם ולא מלכות לכי שחיין לו הבע שלה בכל עת שהוא אוכל הוא מברך ברכת הזימון והוא בעלמו ז"ל דחה ראיה זו דלמה טעמה דברכת הזימין משום דאיכה בעיתר ברכת המזין ברטת צ' דאית בהו מלכיות ואוכרות לפיכך הקלו בזו י ואף ההיא דרב חגא ור"י מסתברא דלאו ראיה היא דאף היא איכא למימר לאזכרה ומלכות קאמר בה אלא שהתלמוד קלר בה שלא היתה שם הכונה ללמד על נוסה הברכות אלא עיקר הברכות . וכדרך שקלרו בברכה שהחיינו שהיא בשם ומלכות וגדולה מזו אמרו מינימין רשיא דאמריק בפ' כילד (מב) דאכל ואמר בריך מריה דהאי פיתא ואמר רב ילא ואקשי והאמר רב כל ברכה שאין בה הזכר' השם אינה ברכה ואמרינן דאמר בריך רחמנא מריה דהאי פיתאי ואפילו הכי קלר בה הגמרא ולא הזכיר בה הזכר' שלא היתה הכונה אלא שאין נוסח הברכה מעכב ובהדיה אמרו כן בירושלמי דכל ברכות לאו דמתניתין בשם ומלכות דנרסיט החם על מתניתין דהכא ר' זעירא רב יהודה בשם רב כל ברכה שאין בה שם ומלכות אינה ברכה אמר ר' תנחומה אנה המרית פעמה ארוממך אלהי המלך רב אמר לריך אתה ושמואל אמר לריך אלהיט ואף הרמב"ם ז"ל כן כתב שכלן בשם ומלכות:

דף נה משקה בראשית איכה מברך תרתי הכא עושה מעשה בראשית איכא שכחו מלא עולם ליכה : פי' רב החי גחו' ז"ל מברך תרתי ה' מתרתי קהמר הי שכחו מלה עולם או ע"מ ברהבית הבל על ההרים לה מדי מברך שכחו מלה עולם י וכ"כ הרמב"ם ז"ל ובתוספות ומי כן פירשו ומיהו לישוא דגמרא לכאורה הוה משמע דתרוייהו מברך ממם:

הנו בפינו מי וממן בשמום ושבינה אומה ביכה בענים כים דהיו ליו וברכי בישופו של כום אי דיל מחני בייבג ואוכל מבפייו ורפיים עב חבכח דכיון דאיחנים הרתי ברפות קמים לא מדחי חדא מיניסי מו סטב אבו בריוחא דקתני מ**שלש**לן בילי "אחרוי כלומר שאוכל קודם ביבדיל ודחי אופור מפטי חוח בה"מ פיבוד על הכים מיני יואי איכא לתשמע דברכה פטונה כים הראב"ד ז"לו ומבחצר לו דמתנו" ל"ד כלותי איאה חייב לברך על טוב א' ממן ומברלה למ"ר ברכה אינה פ"ב אלה באלו בא ושלכלן בון על פוש שם הרעות בידו כמן. פפון טי פולה אותו כום ולומר דלט"ג דפיט פימר ב' קרושות על כוב פ' כיון דפין לו פלה טוב פ'י התירו כרפיי בר' פ' פ'ב (קיו ב) יצולי למיד ברכה אום פנינה כב מים ינה למני על הבי והיע לך האלחים לה היי

בח" גמ' פלפקפרי ריב' דבובר' פולב' דב"ב אפיפ' קפני מבר' על היין ואח"כ מבר' פה'פ ולפטינה כרבני אנן אינ נוקמ' כמלא: "צול"ר פסק הלכה להיכא למימי דברכי אולי בעולי כוב מדבעי מיני". רבילי מרכא

בע"פ (פה) גבו מתני' דמוט לו כום ג' מברך כיוו על מוזמ ש"מ ברכה טעוכ' בוש פול די כפי מפט רבון כל חד וחד נעבד מלום . פלמם מפצר רכם ברכ' פֿיל מיצור' פום וכ"כ להדית הרבת רב אלפט ז'ל בחלבית וניל לם הרב ז'ל הסדית הרבת בחופי לומר ולא בדחי בטימא והא דאמרי בפי ט"ב (קה ב) נמי גבי ברייתא - הסכנב לשימו בנו"ש דלויתו" לה הכ' בפמוד ש"מ מהל מתכורו תמני ש"מ ברכ' פעוכה כוב וכו" לה פ"ל בהדיא מהכר' דמהגי' ודאי אמר' ולו לא פ"ל אלא באידי הגא דאמר אין בעורה שם וכדרבל נמי והיע ומי דלא כהכ' הרב ז"ל להחיא בהלפות . ומחני' דהכא דקתני מה ומצון בון לכ"ם כון לכ"ה לאו ראי בדממרן בין לדביי ההאכיד ויל בין למאי דב"ל ממציי נצוי הקסני בא להם יון לאחר המצי בצ"א מברי על היוו ואח"כ מברד עה"מ במיל מברך מס"מ ולה"ב מברך על היון דמקחני שנה לפאודה לב"ד דברכה פ"כ משמערל דב"ס ללו דוקל מברך נס"מ ולח"ב על היק הלפר אלה לשפקי מדב"ב דלמרי מברו כל סיין ואח"כ טס"מ ופטמו" רב"ש איכה למימר משום דכתיב ואכלת ובבטח יצרבה ואבלה א אבילה ושבעה זו שתיה והדר ובירבת ביון שכא להב יין ועדיין לא שהי מצב שישה לדו בישבע ואח"ל מברך וכה"א איל אלא מברך עה"מ ואח"ל על היין וחדע לך דאי לא לידוק מינה ולימא שמעת מינה ברכה פיטונה כים כדדייק ואויל בכל הובמה אלה מינה דמיכה ליכה למשמע מינה בלים - והד"ו הניי פפחה פעינה כים משחת" דבה להם יין בתוך המווו והינה ראיה וכמ"ם:

צב ב בורתה להשתמש בשמש שיה פי נפון ויל שמש שיה כה מעל ידיו תחלה מתפיל מלדקדק בלקם פירורין שיש בהן כזית ונמלא מפסי' אוכלין ובה"א מפור להבתמש בשמש ע"ה וכיון דחכם הוא מלקט מה שראוי ללקט ור' שלמה פי' בע"א: מם בי פויני בכירה . ב"ם סברי ברה דברה משמע בירה רעתיד למברה מקשו עלה

בירו׳ על דעחון דכ"ב בברא פ"ה על דעחון דכ"ה פורא פ"ה ופריקו יין מחחדם בכל שנה ואין האש מחחדם בכל שנה : שם הארץ מברכין על הנר ועל הבשמים של ע"א . כלומר משום דאפור ליהניה משבמישי ע"א ואף הנר

כדולק לפניה אבור ליהנית לאורו:

דף ע הצב" חדם אור של ככשן מברך עליו וחמי הידך אין מ"ע ל"ק הא לכתחל הא לבפוף . פר רביני שלמה ז"ל אור שעושין בתחלה בכבשן אינו להאיר רק

שרוף מבנים לסיד י והלכך אין מברכין טליו מבל האיר שמדליקין לבסיף אף הוא עשוי להמיר ולרמות בן והלכך מצ"ע ור"ה גמון ז"ל פי׳ בתחלה פון מברכין עליו עד שלה אחז האור ברוב העלר משום דפליק קיפרא ולא לאיל נהורי . אבל לבסוף לאית נורא ולאיל נסורת ומכרכין עליי : שם בידם באין ז"ל הני חדת תיר בל בהכ"ל מברך עליי ותני אידך אין מ"ע ל"ק הא דהיכה חוגה הה דליכי חוגה ואב"ה הה דחיכה סיהרה הה דליכה פיסרה ואב"ה הא דהיכה אדם השוב הא דליכא א"ח פי' דאי איכא חונא דאכיל בבהכ"נ לההורה שביד ומברך עליו והי ליכה חונה לכבוד בהכ"ג עבוי והין מ"ע והב"ע הה והה דאיכא חונה הא דאיכא שיהרא א"מ עליו דאי משום חונא כיון דאיכא סיהרא לא קפיד אנד . ולאו משום לתיה עבד אלא משים כבוד בהכ"נ ואי ליכא שיהרא מברד ואב"א הא והא באיכא ביהרא ואפ"ה אי איכא אדם השיב להאיר לפני איתו אדם חשיב עביר ומברך י ונירסת הפך זי וזי נכונה: שם לבודיא ה' מברך לכלן משום שנחמר ברב עם הדרה מלך ולה דמי לפת דהמרי׳ לפיל כילד ישבי כל ה' מברך לעלמו דפיון שהוא הסבה ולא הספה אינם רולי 'ללאת זה בברכ' חבירו והכי הוי כמו יין אליב' דרב דלא בעי הסבה ואפילו לר' יותק דאמר דיין בעי הסב' ה"מ התם הוא דחביב ורנילון להס' עליו אבל בשאר ברכוח כמו שהשבי דמו . הוס' ומפתברא דהכא לא שייך כל עניין זה כלל דאפילו המלא לו' דכלהו מילי בעו הסב' הכ' בשנוערפי לואת ופלונסא דב"ם וב"ה אומרים אינה אוא באי זה לד עדיף עפי אם להמחלק אם להלעדף . ומיהו נדפי קישמית דמלתה הכין דכל שתר ברכות כי הני לא בעו הסבה דחינה משום

קבישות להנחה אלא הנחה כעין חובה : שם בבריות לור ממונה לו בחיקו לני בפנס לו שראה שלהב' ואין משתמש לאורה לני משתמש למורה ולא ראה שלהבת אין מברך עד שירא' שלהבת ומשתמש לאורה נדאה דפנם אינו כעין עששי' שרואה השלהבת מתוך העששית דההיא כרואה שלהבת השבי" ליה וכאיהה שאמרו בשלהי מי שמתו (כה ב) אמר רבא ליאה בעששי" מוחר לקרות ק"ש כנגדה ערוה בעששית אפור לקרות ק"ש כנגדה מ"פ אאה בכסוי תלים מלתם והא מכפי ערוה ולא יראה כך ערות דכר כתיב והא מתחזיאיועוד דהא לא משכח משתמש לתורה ולא ראה שלהכת אלא כדקיים' בקרן אית ואם איתא משכח' לה באר ממונה בפנם או בעשפית פאינה רואה שלהכת ממש אלא ודאי כדאמרן: ג' חלוקין

(277)